

En av de dagar jag skolkade, dagen jag mötte en ängel

Jag satt där vid bordet, på det nyöppnade retro kaféet och försökte samla mina tankar och känslor medan jag stirrade på min dubbla espresso utan socker. Socker är för kvinnor som jag nonchalant brukade säga varje gång jag beställde mitt kafé och betraktade servitörens förvånade blick; jag log och blinkade och han eller hon brukade skratta bakom kafédisken.

Medan kaffet kalnade och min kropp skakade, försökte jag hålla tårarna tillbaks och jämnt fördela den enorma skuld som lagts i mina skuldror natten innan gryningen; hantera de förtärande känslorna som dränkte mig i känslornas hav.

Den regniga natten, då hunden ylade utanför dörren
medan regndropparnas smattrande ljud mildrade smärtans dom.

Det var varken rädslan eller ilskans vansinne jag fick möta som knäckte mig. Ja, han lyckades knäcka mig denna natt . . . men det fick han. Jag hade återvänt från mina sysslor kl.22:00 och försökte med all hastighet att städa huset och laga mat samtidigt som jag var tvungen att vara uppmärksam efter bilens ljud och öppna husdörren, annars . . .

det fanns inget varmt vatten så jag var tvungen att diska med iskallt vatten, jag skulle ringa rörmakaren dagen efter samtidigt som maten puttrade i kastrullen. Jag hörde bilen parkera och torkade blixtnabbt mina händer och snabbt som bara den öppnade jag dörren, redo att möta vad som skedde varje kväll när han kom hem. De senaste nätterna var mer skrämmande för då var jag helt ensam med honom.

Min syster studerade på ett universitet i en annan stad och min mamma var på sjukhuset. Även om jag visste att någonting var fel med min mamma, den dagen hon skulle läggas in på sjukhuset, jag sa bedjandes till min mamma: Snälla, lämna mig inte ensam med honom. Egoistiskt av mig men det var min rädsla som talade. Hursomhelst, min pappa steg in i huset med ögon som var redo att explodera; jag bara väntade. Han började skrika för att hunden lämnade sina fotavtryck på den stenbelagda gatan utanför husets fasad och jag hade inte städat där.

Nåväl, det gamla vanliga skedde. Jag sa att det började regna medan jag lagade mat och det var därför det fortfarande var smutsigt på uteplatsen men min far godtog inte min förklaring och började skrika igen, jag är säker på att han tyckte om att höra på sin röst.

Han skrek för några timmar och när han började tappa kontrollen över sina känslor, slog han mig. Hunden krefsade på dörren . . . han skrek åt hunden och den tystnade.

Han fortsatt slå mig och medan han slog mig sa han: och medan du inte sköter om huset; din mamma dör i cancer på grund av dig! Det var som en spark i magen, spik i ögonen, som en hammare krossade min hals. Jag samlade mig snabbt och började gråtandes att fråga hur många månader hon har kvar att leva.

Han visste hur mycket jag älskade min mamma och min reaktion var bara en självklarhet, jag såg det i hans

ögon. Han fortsatt slå mig men jag kände ingenting och bara upprepade samma fråga gråtandes: Hur länge har hon kvar att leva? Efter ett tag lugnade han ner sig och berättade att hon har några år kvar. Jag serverade maten och somnade i min blötta kudde efter några timmar, jag visste att det inte var mitt fel.

Den första skoltimman var bara att glömma, hur skulle jag kunna gå in i klassen i detta känslomässiga tillstånd? Så jag gick till caféet och stirrade i min kopp medan en tår eller två rymde från mina ögon då och då. Plötsligt hörde jag någon sjunga och knuten i halsen löstes upp. Jag vände mig om och sa till honom att han har en jättefin röst och att han borde bli sångare, han log och sa att han är en professionell sångare och sjöng en till sång för mig. Han frågade mig om han fick sitta vid mitt bord, jag sa ja och han tog sitt glas med whisky och satte sig gränsle över stolen mitt emot mig med sin rygg vänd mot det sällskapet som satt bakom. Hur visste du? frågade jag.

Jag såg det i dina ögon sa han. Sanningen var att några yngre tjejer som hade som fritidssysselsättning att skvallra hade också skolkat och jag ville inte ge dem mer näring åt deras skvaller.

- Drick, sa han och gav mig sitt glas. Whisky till frukosten? Frågade jag och småskrattade, varför inte? Jag fortsätter min natt förklarade han.

Vi pratade för några minuter och han såg mina desperata försök att stoppa mina tårar. - Kom, låt oss gå ut en sväng. Jag brydde mig inte om vem han var och vad som skulle kunna hända mig. Vi tog hans bil och han körde mig nära havet enligt mitt önskemål. På vägen ditt sjöng vi tillsammans. Vi parkerade nära en klippa vid stranden och satt där. Hörde på vågornas ljud och tittade på den glittrande havsytan. - Du är som en ängel för mig idag, vet du det? Han sa att han inte är någon ängel kanske tvärtom och att om jag visste hans historia skulle jag inte säga så. Jag sa: Du är min ängel idag, jag vet inte vad jag skulle göra annars, jag kommer att minnas dig som den du visade att du är idag, för mig. Jag kommer aldrig att glömma dig. Snälla ta emot mina ord. Det gjorde han, senare berättade han sin livshistoria och vi grät i varandras famn. Jag gick inte till skolan denna dag men denna dag kommer aldrig att raderas från mitt minne. Vart du än är, vad du än gör, tack för att du fanns för mig denna dag, hoppas att du mår bra.